

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

her i landet, hvorefter parterne selv, eventuelt under ledelse af statens forligsinstitution, søger at forhandle sig tilrette om de fornødne overenskomster og tager ansvaret for disses indhold. I den foreliggende situation, hvor ganske overordentlig store samfundsinteresser står på spil, må regeringen imidlertid anse det for nødvendigt at forhindre, at den truende konfliktudvikelse bliver til virkelighed. Det er på dette grundlag, det foreliggende lovforslag om uoverensstemmelsernes afgørelse ved voldgift er udarbejdet. Lovforslaget er udarbejdet i lighed med tidligere love om afgørelse af arbejdsstridigheder, der ikke har kunnet finde deres løsning ad ordinær vej.

Jeg skal iøvrigt vedrørende voldgiftsrettens sammensætning blot bemærke, at man har ment det rigtigt at lade den faste voldgiftsret udpege samtlige 3 medlemmer af voldgiftsretten, idet man har ment herved at få den mest neutrale sammensætning. Ligesom tidligere må ingen af voldgiftsrettens medlemmer tilhøre nogen arbejdsgiver- eller arbejderorganisation.

Jeg skal hermed anbefale det foreliggende lovforslag til det høje tings hurtige og villige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag er omdelt.

Jeg gør opmærksom på, at det er min agt at sætte lovforslaget til første behandling i et møde senere på dagen eller i aften, dersom tinget giver sit samtykke hertil.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Hanne Budtz* til finansministeren:

Agter finansministeren at praktisere § 6 i lov om omsætningsafgift af motorkøretøjer vedrørende fritagelse for omsætningsafgift således, at en invalid handelsrejsende omfattes af denne bestemmelse?

Hanne Budtz: Mit spørgsmål til den højtærede finansminister grunder sig på loven om omsætningsafgift af motorkøretøjer,

der åbner en mulighed for fritagelse for omsætningsafgiften, hvor køretøjet er beregnet til sygetransport. Det er rimeligt, at en afgift, der er pålagt en vare, der er grund til at økonomisere med, som f. eks. personbiler, ikke opkræves, når motorkøretøjet er en livsnødvendighed, således som det meget ofte er tilfældet for invaliders vedkommende.

I en bekendtgørelse fra finansministeren til tolddepartementet angives der da også den retningslinie, at der kan bevilges fritagelse for omsætningsafgift ved invaliditet i tilfælde, hvor den invalide ikke eller i hvert tilfælde kun med overordentlig stor vanskelighed kan komme til og fra sin arbejdsplads uden brug af motorkøretøj, dog ikke hvor den pågældende har en beskæftigelse af en sådan art, at den uden hensyn til invaliditeten betinger anskaffelse af motorkøretøj.

Bestemmelsen forekommer mig tydelig, og jeg vil på forhånd mene, at en invalid forretningsrejsende måtte være omfattet af denne bestemmelse, og i det tilfælde, der er forelagt mig, har den pågældende forretningsrejsende i mangfoldige år udelukkende rejst ud og besøgt sine kunder ud over landet med tog og medført cykle med toget for fra stationerne at cykle ud og besøge kunderne. Dette er ikke længere muligt, efter at den pågældende er blevet invalid, idet han har fået det ene ben amputeret, og det vil sige, at det er en økonomisk nødvendighed for hans tilværelse, at han kan køre i en bil for fremtiden. Med andre ord: hans arbejdsplads er over hele landet, men alligevel har departementet for told og forbrugsafgifter den opfattelse, at en forretningsrejsende dog ville være nødt til at foretage sine rejser rundt omkring i landet til kunderne i bil, og har ikke kunnet imødekomme hans ønske ud fra det synspunkt, at hans arbejdsplads faktisk ligger over hele landet; ganske vist er det således, at man har været villig til at meddele fritagelse for den halve omsætningsafgift i det tilfælde, at han kører i varebil. Det er efter min mening en altfor snæver fortolkning af finansministerens bekendtgørelse, når man ikke meddeler fritagelse for omsætningsafgiften, når bilen bruges i den pågældendes erhverv, og jeg mener også, det er en fejlagtig opfattelse af en stand, der på så